

i dette Forhold. Der kan muligvis ogsaa være Kvinder, som er stærke nok til at kunne være Kornbærere, Kuldragere eller Stenkløvere.

Og vil disse enkelte absolut den Vej, skal det selvfølgelig heller ikke være dem forbudt — et godt Veneraad er ikke det samme som et Forbud. Men kommer de en skøn Dag til mig og siger: „Vil Du som god Kvindesagsven være med til at danne en Forening til Fremhjælpning af Kvinder som Lastdragere?“ Saa siger jeg absolut: „Nej! netop som god Kvindesagsven maa jeg raade Kvinderne i Almindelighed til at tage fat paa de Felter, hvor de bedre kan tage Kampen op med Mændene“.

Og jeg mener at have handlet som ærlig og uegennyttig *Kammerat*, naar jeg endogsaa henviser dem til mit eget Fag. Det er mig derfor foreløbig en uløselig Gaade, hvorledes Katrine Pedersen, der har kendt mig i mange Aar og absolut maa vide hvorledes mine Følelser over for Kvindens Frigørelse er, kan forsøge at plette mit Navn i Kvindernes Organ ved en saa hjærteløs Insinuation imod min reelle Hensigt, som hun begynder sin Artikel med.

At Kvinderne tidligere har gjort sig fortjente paa Mejeriets Omraade, og at det væsentlig er dem, der har skaffet Danmark Renomé paa Smørmarkedet, indrømmer jeg gerne. Men lad os erindre, at det er gaaet med flere andre Industrigrene som med Mejerifaget. Ølbrygningen, f. Eks., har ogsaa tidligere været en huslig og kvindelig Gerning. Men siden Ølbrygningen er gaaet over til Fabriksvirksomhed, er den gaaet bort fra Kvinderne eller disse fra den. Jeg har i hvert Fald aldrig set en Kvinde som Brygger i en Ølfabrik eller som Ølkusk paa de store Bryggerivogne — og jeg ønsker heller ikke at se det.

Kirstine Hansen vil jeg til Slutning underrette om, at der gives andre Beværetninger end de, hvor der tumles med „fulde“ Mænd. Som Totalafholdsmand kunde jeg selvfølgelig ikke henvise Kvinderne til saadanne.

For øvrigt tager jeg imod hendes Hverv som „Opfinder“ af en mere passende Dragt for Maskinistinder, og vil i den Anledning foretage en Studierejse Landet rundt, for at sætte mig lidt nærmere ind i Tekniken paa dette Omraade. Jeg kommer da selvfølgelig ogsaa nok til Vindebrink Andelsmejeri pr. Værsløv, hvor jeg haaber at blive særdeles velkommen. *Karl Fred. Jensen.*

Redaktionen af Kvindebladet „Hvad vi vil“ deler ikke Hr. K. F. Jensens Mening, men vil ikke nægte ham Ordet, men derimod tillade sig gennem en Sagkyndig i næste Numer af Bladet grundigt at belyse Mejerispørgsmaalet.

Ved Barnedaab.

Følgende Udtalelser findes af „en Moder“ i det norske Kvindeblad „Nylænde“.

For ikke længe siden bar jeg selv mit lille Barn til Daaben. Det var et sundt og kraftigt Barn, og jeg følte mig stolt og lykkelig ved at bære det frem i Kirken for alle Mennesker og faa det indskrevet som

et Medlem af det kristne Samfund. Alle Tilsigelserne om, at Vorherre er glad for smaa Børn, — Visheden om, at jeg havde opfyldt en ægte menneskelig og kvindelig Opgave — Taknemmelighed over, at jeg havde kunnet sætte dette friske, sunde Barn ind i Verden — alle disse Tanker fyldte mig med en bevæget og højtidsfuld Fryd. Den skønne Salm og de skønne Ord i Begyndelsen af Ritualen gik mig derfor dybt til Hjerter, indtil jeg pludselig blev vakt ved en gruelig Beskyldning: „Dette Barn“, sagde Præsten, „som er undfanget i Synd og født i Misgerning!“

Gud forbarme sig! — Er det da en *Synd*, at to Mennesker hengiver sig i varm, menneskelig Kærlighed til hinanden og ikke bare lever i platonisk Venskabsforhold?

Hvorfor i Alverden sagde da Præsten til os her paa dette Sted for nogen Tid siden, da han viede os: „Vorder frugtbare og opfylder Jorden!“ ??

Var det for at vi, naar vi fremstillede os med dette Barn, skulde modtages med slig beskæmmende Tiltale?

Og „født i Misgerning!“ Hvilken Misgerning var mit Barn født i? Jeg, som ikke havde udstødt saa meget som et Skrig, ikke plaget nogen i Huset, men standhaftig kæmpet Kampen ud alene, bare med den nødvendige Kones Assistance! Det begyndte at oprøre sig i mit Indre, og der manglede ikke meget i, at jeg havde sagt: „Stop lidt! De tager fejl, Hr. Pastor! Mit Barn blev født i Smerte, som der skrevet staar, men med Glæde var det ventet og med Tak til Gud blev det modtaget. Nogen Misgerning ved mit Barns Fødsel fandt aldeles ikke Sted.“ — Men Præsten gik videre i Teksten, og jeg beherskede mig.

Bagefter kyssede jeg mit stakkels lille Barn, paa hvis Fødsel Præsten havde sat en saadan Plet. —

Senere skønnede jeg nok, at disse Udtryk kanske ikke var at opfatte saa bogstavelig, og at det bare var der for at faa os til at føle os rigtig syndefulde og desmere taknemmelige for „Daabens og Genfødelsens Naade“, — at det er dette Hensyn, som har drevet de gamle til at indtage Davids Fortvivlelsesudbrud ved vor almindelige Barnedaab. Men det véd enhver, at det, som overdrives, ofte faar den modsatte Virkning af, hvad man tilsigter.

Og er der nu egentlig nogen Mening i at bruge disse Ord af David her?

Han udtalte dem om sig selv i den dybeste Sønderknuselse, da det gik op for ham, hvilke afskyelige Forbrydelser han havde begaaet. Han havde bedraget en trofast Undersaat, koldblodig ladet ham dræbe og tillistet sig hans Hustru, — altsaa de laveste Handlinger noget Menneske kan begaa. Da hans egen Elendighed gik op for ham — ja, da havde han ikke Ord stærke nok til at udtrykke sin Fortvivlelse. Som Folk plejer, begyndte han da at forbande sin Fødsel og at lægge Skylden over paa sine Forældre. „Jeg er født i Misgerning“, og min Moder har undfanget mig i *Synd*“, saadan klagede han, den stakkels David!

Det kan jo godt være, han havde Ret, — jeg kendte ikke Davids Moder, og kan heller ikke vide, hvorledes det gik til ved Sønnens Fødsel!

Men oprigtigt talt tror jeg ikke, han i

Grunden mente andet, end at hans Moder, som kunde undfange og føde et saa syndefuldt Menneske som han, havde gjort bedre i at lade det være.

Men er der nu nogen Mening i, at disse Fortvivlelsesudbrud af en brødefuld Konge skal anvendes paa alle Nutidens smaa Børn? Vil det ikke i alt Fald være meget heldigere, om man omskrev Ordene omtrent saa: Der er *arvet Synd* og *Hang* til Misgerninger ogsaa i dette lille Barns Indre?

Thi naar Præsten det ene Aar læser op for en om Guds Velbehag ved Barnefødsler og ved rig Frugtbarhed, — og det næste Aar tordner til de samme Mennesker, at Barnet er „undfanget i Synd og født i Misgerning“ — hvad skal man *saa* tro og gøre? Hvad skal man egentlig holde sig til? Skal man føde Børn, eller skal man *ikke*? *En Moder.*

Nattemøde.

En særlig Ulempe ved Tyendets lange Arbejdstid er, at deres Foreningsmøder kun kan blive Nattemøder.

Saaledes var jeg forleden til Stede ved et Møde afholdt af Tyendeforeningen „Enighed“, som først begyndte Kl. 10, og man maa i Sandhed beundre Medlemmernes Iver og Interesse for deres Forenings Formaal, naar de efter en Arbejdstid fra 5—6 Morgen kan holde Møde fra 10—12 Aften.

Diskussionen gik desuagtet livligt og var af alvorlig Interesse. Salen var propfuld, dog var Kvinderne svagt repræsenteret, hvilket er ganske selvfølgelig, da Tjenestepigernes Arbejdstid er endnu længere end Karlenes.

Fru Johanne Meyer havde indledet en Diskussion om Tyendeforholdet før og nu. Det gamle patriarkalske Forhold vilde ikke mere vende tilbage, og vi skulde heller ikke søge at reformere ad den Vej. Tjenestefolkene skulde ved Organisation søge at hæve deres egen Person og Dygtighed, saa de med Myndighed og Vægt kunde stille deres Fordringer. Af alle disse, der kunde gøres med Rette, var dog intet af større Betydning for dem end Forkortelse af Arbejdstiden, som nu var umenneskelig, meningsløs lang.

Mange Mænd deltog i Diskussionen, men kun én Kvinde, en ung Tjenestepige, der med Klarhed, Inderlighed og Forstaaelse anbefalede Studentersamfundets Aftenundervisning. fortalte hvorledes det gentagne Gange var blevet nægtet hende at besøge Undervisningen, men hun havde holdt fast ved sit Ønske og havde sejret, „og“ — fortsatte hun — „jeg sørger ogsaa for at lære mine Lektier ordenligt dertil. Lad os hellere benytte vor Fritid til at lære noget end til daarlige Fornøjelser.“

Det var den unge Tjenestepige selv, der sagde det! —

Jeg ønskede, at mange af vore Fruer, der dømmer strengt om Tjenestefolkene, kunde være til Stede ved deres Foreningsmøder, de vilde da dømme anderledes om Arbejdernes Kamp.

Naturligvis falder der ved saadanne Møder mange drøje Ord om Uretfærdighed, daarlige Pige-kamre, Mishandling og først og